

STEFAN WESTRIN

Stefan Westrin är 33 år, verksam som journalist och bor i Gävle.

Foto Henrik Mårtensson

Varför skriver du?

Jag skriver journalistik i vanliga fall, det är så jag försörjer mig. Men jag var nyfiken på vad som skulle hända om man inte behövde hålla sig till sanningen hela tiden, utan började hitta på saker. Så då gjorde jag det, och då blev det så här.

Vilka är dina litterära förebilder?

Erik Beckman, Joan Didion, Tomas Tranströmer, Roberto Bolaño.

Vilken är din favoritbok?

Äh, jag kan inte svara på det. Men de tre första som dök upp var Thomas Manns *Buddenbrooks*, Alexander Waugh's *Fathers and sons*, samt, av någon anledning Fredrik Sjöbergs bok om Tomas Tranströmers fjärlissamling på Runmarö. Som alltså kanske inte är de bästa böckerna jag läst, men jag kan i alla fall rekommendera dem.

Vad tycker du om dagens svenska litteratur?

Jag har inte superkoll, men jag tycker den verkar rätt pigg just nu,

Vilka är dina planer för framtiden?

Jag är håller på med en roman som jag tror blir lång och förhoppningsvis fantastisk.

David Oddsson

Det här hände på den tiden då jag fortfarande bodde i Sandviken. Jag hade dragit mig tillbaka till en lägenhet i Björksätra, ett ytterområde som aldrig blivit utbombat, eftersom det byggdes på fel sida om världskriget, och förresten dessutom i ett land som deklarerat sig alliansfritt i fredstid och neutralt i händelse av krig. Men på något sätt var det som att det blivit utbombat i hemlighet. Det fanns inga spår av utbombningen i sinnevärlden, men det fanns en aura kvar av den i Björksätra.

Jag betalade noll kronor i hyra i utbyte mot att jag städade trapporna i det hus där jag själv bodde och i alla husen på min sida om rondellen. Det var en uppgörelse mellan mig och den privata hyresvärd som ägde fastighetsbeståndet. Tidigare hade jag jobbat som lärare på en gymnasieskola på orten, men när skolorna började dra ner på personal i början av nittiotalet slutade jag. Jag var inte direkt överflödig. Men arbetsledningen föreslog att jag skulle dela min arbetstid mellan svenskan (som jag tidigare hade haft som heltidsyssla) och data, där det skulle komma att behövas ny personal efter de senaste varslen. Jag tackade nej och lämnade in en begäran om avsked. Många uppfattade det som en heroisk protest mot arbetssituationen. Själv hade jag gärna önskat att det skulle vara så, försökte till och med inbilla mig själv det ett tag, men jag var samtidigt övertygad om att just protesten inte var den starkaste drivkraften. Kanske ville jag bara ha en förändring.

Sedan ett par år tillbaka hade jag skärmat av mig från omvärlden. Jag gick upp klockan sju på kvällen och gjorde frukost. Jag läste böcker till en bit in på natten. Strax efter midnatt gick jag ut på en lång promenad. Sedan läste jag lite till, och skrev, tills det var dags att gå till jobbet. När jag hade klarat av alla trappuppgångarna (det var gjort på ett par timmar) gick jag hem och sov.

Faktum är att jag inte hade kontakt med någon levande människa.

En gång under hösten 2008 låg ett brev i hallen, adresserat till mig. Frimärkena kostade tydligen 500 kronor styck. Det var isländska frimärken. Jag vände på brevet. Avsändare: David Oddsson.

Som ung var jag intresserad av teater och skådespeleri. Det började under första året i gymnasiet. Det var då jag följde med en kompis till Arbetarteatern Pegasus i Gävle. Jag började med att bara delta i några enkla dramaövningar. Senare blev det mindre roller i ett par uppsättningar.

Man menade att jag hade talang.

Under sista året i gymnasiet spelade jag rollen som Azdak i *Den kaukasiska kritcirkeln*. Pjäsen blev den största framgången i teaterns dittills visserligen ganska korta historia. Vi fick ge mängder av extraföreställningar. Båda lokaltidningarna hade särskilt prisat min egen prestation. Jag sökte in på scenskolan i Stockholm under hösten det året men kom inte in. Det blev ett år på folkhögskola i stället. Året därpå gick jag ett år som utbytesstudent på Listaháskoli Íslands, den isländska motsvarigheten till scenskolan. Nu har ju inte Island någon direkt motsvarighet till scenskolan i och för sig. Men om man ändå ska försöka hitta en sådan så skulle det ha varit Listaháskoli Íslands. Det var där jag träffade David Oddsson.

Han och en annan kille som hette Hrafn Gunnlaugsson utgjorde de punkter som vår klass graviterade runt i olika mönster. Hos dem fanns den tyngsta massan och den största energin. Båda var skickliga skådespelare och, som fallet ofta är med skickliga skådespelare, socialt fångslande människor. Båda var också burdusa och nyckfulla. De kunde också vara regelrätt elaka.

De såg på sig själva som excentriska, storslagna män, och det tolererades, till och med uppmuntrades, av deras landsmän. Island är ett samhälle utan nationell självdistans. När islänningarna tittar på sig själva i den kulturella spegeln ser de ett folk som är *lite* bättre än de andra. Ett folk av erövrare. Ett folk av egensinniga överlevare. Ett folk som beundrade sådana som David Oddsson och Hrafn Gunnlaugsson. Jag försökte se till att hålla mig på avstånd från dem.

Jag minns en fest, i Reykjavík. Det var i slutet av vintern och det var en inflyttningsfest. Tjejen som skulle flytta in i lägenheten gick i vår skola. Hon hette Eyrún och var bästa kompis med Bryndís, som var Davids flickvän. Eyrún hade fått nyckeln tidigare samma dag, och inte hunnit flytta in särskilt mycket mer saker i lägenheten än en stereo och några högar med grammofonskivor. Gästerna satt direkt på trägolvet i vardagsrummet och valde skivor och lyssnade. En del satt också i köket, mestadels på köksbänkarna och i fönstren. Det stod stearinljus och värmeljus överallt i lägenheten. Starköl var fortfarande förbjudet på Island på den tiden. Vi drack alla varianter av isländskt brännvin. Jag drack den enda legala spriten, en statligt kryddad variant som myndigheterna hade försett med en avskräckande svart etikett för att de inte ville att någon av medborgarna skulle frestas till att faktiskt dricka skiten. Det verkade vara ett lyckat antikampanj-trick. Alla andra drack olika varianter av Landi. Hembränt. De flesta blandade det med coca-cola i stora plastmuggar.

I slutet av den kvällen slumpade det sig så att jag blev sittande med Hrafn Gunnlaugsson och Davids flickvän i vardagsrummet. Det var bara vi tre som fortfarande var vakna. David hade däckat i sovrummet, där det faktiskt redan hade stått en säng när Eyrún flyttade in. I den hade hon själv också däckat, några timmar före David. Hrafn satte på en grammofonskiva med Leonard Cohen. Vi lyssnade på hela första låten under tystnad, i skräddarställning, runt en askkopp mitt på golvet, med våra plastmuggar i närheten av våra händer. Sedan sträckte sig Hrafn mot stereon, vred ner voly-

men och började berätta om den film han tänkte göra.

Den börjar på Irland, sade han.

I den första scenen ser man en lycklig irländsk familj. Man märker snart att det ligger några män i bakhåll i skogen. Det är vikingar. De gör en framstöt och stjälar familjens samlade tillgångar av silvermynt. Pojken i familjen blir vittne till hur vikingarna dödar hans föräldrar och tar hans syster tillfånga. En av vikingarna tar pojken i nackskinnets och frågar sin ledare: Vad ska vi göra med pojken?

Ledaren, som heter Thord, svarar: Han är för ung för att klara resan till Island. Dräp honom. Han är redan tillräckligt gammal för att ha sett för mycket.

Men vikingen skonar pojken i hemlighet och låter honom löpa.

20 år senare kommer pojken med ett skepp till Island för att hämnas. Man får aldrig veta hans namn. Han kallas bara för »Gestur« (som betyder gäst), eftersom han agerar gäst till de två män som han tänker hämnas på. De två männen är vikingaledaren Thord och hans fosterbror Erik, som låg i viking tillsammans.

Gestur söker först upp Erik, och ger honom ett övertygande bevis på att han är sänd av Eriks far i Norge (vilket är en lögn). Erik blir glad och bjuder in Gestur på mat och öl.

Gestur vet redan om att Thord och Erik ligger i konflikt med en tredje part: Björn. Björn ska ha tagit en stor del av deras gemensamma silvermyntsbyte från Irland och behållit det för sig själv. Därför har nu Gestur med sig likadana silvermynt som de som Björn förskingrade från Thord och Erik, och gömmer dem i hemlighet i Eriks hem.

Erik och Thord är misstänksamma män. De litar bara på varandra. När Gestur rider därifrån skickar därför Erik med honom två av hans egna män för att se vad han hittar på. En av de män som Erik skickar med råkar vara den viking som skonade Gesturs liv när han var en pojke på Irland.

När sällskapet ridit en bit dödar Gestur den ene och sårar den andre. Den viking som skonat Gestur på Irland får löpa, på villkor att han rider direkt hem till Erik och säger att de råkat ut för ett bakhåll. Han ska säga att Gestur och den andra av Eriks män blev dödade av Thords män, och att han själv var den ende som kom undan.

Eriks man säger: Erik kommer inte att tro mig om jag säger att det var Thords män som låg i bakhåll.

Då tillfogar Gestur honom ett nytt sår, och säger: Visa honom såren, så kommer han att tro dig.

Gestur passar också på att säga att han ska döda alla, och att Oden är med honom. Han säger också att om vikingen inte gör som han säger, så kommer Gestur att jaga honom som en skugga under resten av hans liv, och han kommer till sist att skära ut hans ögon och servera dem till korparna.

När vikingen kommer tillbaka till Erik säger han, precis som han blivit tillsagd, att Thords män låg i bakhåll på vägen. Erik blir ursinnig över den här anklagelsen riktad mot hans fosterbror. Han blir så arg så att han dödar vikingen på fläcken.

Samtidigt hittar Thord silvermynten hemma hos Erik. Thord och hans män börjar misstänka att det i själva verket är Erik som har tagit de försvunna silvermynten från Irlandsresan.

Thord rider hem med sina män och beordrar höjd beredskap. Erik är mycket väl medveten om de misstankar som nu riktas mot honom och inser att Gestur redan har lyckats så en så djup split mellan bröderna att det är farligt för honom att vara kvar på Island.

Han tar med sig sin familj och sina män och lastar i hemlighet ett skepp som ska ta dem till Norge.

Thord ser dem lasta skeppet. För honom blir det det avgörande beviset för att Erik är en svikare och en bedragare.

På kvällen rider Thord och hans män hem till Erik. Thords män dödar Eriks män. Thord fattar posto på taket till Eriks jordkulle. Han står där med en pilbåge, beredd att skjuta Erik när han kommer ut. Thords män kastar in en fackla i bostaden. En efter en röks de boende ut. Sist ut är Erik. Hans ögon tåras, och han hostar. Han tittar upp på taket och ser Thord stå och sikta på honom med pilbågen.

Thord slänger ner en kniv åt honom och säger: Försvara dig, förrädare, så att du får dö med ära.

Erik säger: Jag har inte förrätt någon. Du tror inte att Gestur finns, och det är precis vad han vill. Men han finns. Och när du hittar honom är din tid också ute!

Thord dödar sin fosterbror.

Nu börjar Gestur bearbeta Thord. Thord lever tillsammans med Gesturs syster, som de rövade från Irland. De har en son tillsammans. Thord tror på asarna, men hans fru är kristen.

Genom list får Gestur Thord att tro att Oden är besviken på honom. Han ger Thord visshet om att Oden begär av Thord att han ska offra sin ende son till honom.

Under tiden ger sig Gestur tillkänna för sin syster, och berättar för henne att han är där för att hämnas.

Systemen svarar att deras far en gång i tiden lärde dem att det mjuka besegrar det hårda, och att vattnet urholkar stenen.

När det verkar som om Thord faktiskt ska offra den lille sonen till Oden kan inte systemen stillatigande se på. Hon säger till Thord att det inte är Oden som ställer till med en massa djävulskap på gården, utan att det är Gestur. Hon bevisar att det hon säger är sant genom att leda honom till dem.

Männen tar Gestur tillfånga och torterar honom, men när männen sedan går in för att äta befriar systemen honom från hans fångenskap. Hon säger att han ska gömma sig i Eriks begravningsgrotta uppe i berget.

När männen upptäcker att Gestur är borta inser Thord att han kan locka fram honom genom att fortsätta låtsas offra sin son.

Den här gången blir det skarpt läge.

Thord har övertygat sin son om att ingenting kommer att hända, så länge han bara litar på sin pappa. Han måste lova att blunda hela tiden. När han ligger på offerbädden och blundar så berättar pappan en saga för honom. Thords män tänker att när sagan är slut ska bilan falla, men det vet inte sonen om. Thord börjar berätta:

En gång i tiden fanns det två jättar, som ingen kunde besegra. När de angreps ställde de sig rygg mot rygg och stred som en man. En natt lade de sig att sova under ett klipp-språng.

En liten pojke, som du, fann dem där. Han klättrade upp på klippan och kastade sten på den ene.

Jätten vaknade och sade till den andre: »Sparkas inte«.

»Jag gjorde inget«, sade den andre. Båda två somnade om.

Pojken slängde ännu en sten. Jätten for upp och ruskade om sin vän. Han sade: »Nu

slutar du, annars kommer du att få ångra dig!»

»Låt mig vara!«, sade den andre jätten.

Så började de slåss. Och när de väl hade börjat slåss kunde de inte sluta, för de var ju vänner.

Men på klippan satt pojken och fröjdade sig åt att jättarna slog ihjäl varandra.

När sagan är slut och svärdet är på väg att hugga huvudet av pojken förräder systemen Gestur igen, och avslöjar hans gömställe. Svärdet faller, men pojken utnyttjar de sekunder av förvirring som uppstår genom att ta sig upp från bädden och springa till sin mor, och undkommer därigenom svärdet.

Gestur kliver nu fram ur Eriks gravgrotta i berget, maskerad.

Thord skjuter en pil i bröstet på honom. Men Gestur har hittat en skottsäker väst i tjockt läder uppe i gravgrottan, som han gömmer under en mantel. Så han tar bara ut pilen ur bröstet och bryter sönder den, inför ögonen på Thord. Sedan börjar han gå nedför berget.

Thord fortsätter skjuta pilar, som Gestur bara tar ut och bryter sönder. Hela tiden närmar han sig Thord, långsamt och hotfullt.

När Gestur står helt nära Thord tar han av sig stridsmasken, manteln och den skottsäkra lädervästen.

Nu är vi helt jämbördiga, säger han. Nu ska uppgörelsen stå.

Thord ber att få vet vem han är, så Gestur förklarar vem han är. Sedan säger han:

Du dräpte mina föräldrar, och du har gjort min syster till din hora. Därför ska du dö.

Sedan kastar han en kniv i halsen på Thord. Thords son skriker »Far! Far!« och kastar sig på faderns döda kropp, förtvivlad.

Gestur samlar ihop alla vapen och begraver dem i jorden.

Sedan ber han systemen och sonen att följa med honom tillbaka till Irland. Det vill de inte. Systemen säger, (här upplyser oss Hrafn om att han har tänkt sig att man ska se sonens huvud i filmbildens bakgrund, inte i fokus men ändå manifesterat som en mycket medveten närvaro): »Han är tillräckligt gammal för att ha sett för mycket«.

I filmens slutscen rider Gestur iväg ensam. Sonen gräver upp vapnen ur jorden och inspekterar dem. Han tittar upp mot den punkt där Gestur försvunnit. I den sista bilden zoomar kameran in sonens beslutsamma ansikte i närbild. Sedan börjar eftertexterna rulla.

I samma stund som Hrafn slutade berätta tog skivan slut. Nålen lyftes upp och skivarmen återgick till sitt ursprungsläge. Skivtallriken slutade snurra.

Och vad hade du tänkt kalla den här filmen, frågade Bryndís.

Hrafn log mot henne. »Korpen flyger«, sade han. Det var en ordlek med hans eget namn. Korp är »Hrafn« på isländska.

Den kvällen gick Bryndís och Hrafn hem tillsammans. Jag blev kvar på golvet.

Kanske somnade jag också.

När David vaknade under natten frågade han mig var Bryndís var. Jag svarade att hon hade följt med Hrafn hem. David gick ut i köket. Jag hörde honom rassla omkring bland tomglasen därinne. Han svor. Tydligt hittade han en flaska som inte var helt uppdrucken, för han kom ut ur köket igen och ställde sig ovanför mig. Så skruvade han av korken, log mot mig och drack ur den sprit som var kvar.

Vad ska jag säga om det där leendet? Kommer du ihåg hur Kung Oidipus reagerade

när han insåg att han utan att veta om det hade dödat sin far och gift sig med sin mor? Han lyckades i paniken hitta sin frus (och mors, naturligtvis) guldspänne och började metodiskt karva ur sina ögonglober ur deras hålor. I det förtvivlade tillstånd som han för tillfället befann sig i kan man säga att det var en alldeles ovanligt precis sak att göra, metaforiskt sett. Det som han illustrerade genom denna drastiska akt var ju just att hans ögon inte hade tjänat någonting till ändå, eftersom de inte hade kunnat se det skamliga faktum som stått framför dem hela tiden. Han måste ha varit extremt kokett, Oidipus. Till och med när han befinner sig i det mest akuta skedet i världslitteraturens mest dramatiska livskris så måste han glänsa med sin smarhet. Titta på mig och mina blödande ögonhålor! Ni fattar metaforiken va? (sufflerar: »jag har varit blind hela tiden«). Jag tror att David kände allt det där också. Men det där var grekisk ångest. Davids sätt att uttrycka det på var att bädda in alltsammans i en förödmjukad, diffust ondske-utlovande, drucket, svettigt, förvirrat, leende.

Vi gick ut i snön tillsammans.

Jag erbjöd David min soffa och han tackade ja. Han var den som pratade mest av oss på vägen hem. Han pratade om de isländska sagorna, om poesi och om kortprosa. Han pratade ganska mycket om den novellsamling som han just höll på att skriva.

Vid ett tillfälle drog han snö från ovansidan av ett elskåp efter vägen och kramade det till en hård liten snöboll. Och medan han var inne i en berättelse, mitt i en mening, så kastade han snöbollen med all kraft mot en bil som stod parkerad efter vägen, så att den vokal som han råkade uttala precis då han spände sin kropp och drog iväg snöbollen blev ett framvingat och sönderklämt ansträngningsljud i en i övrigt normalt fungerande, de flesta skulle till och med säga melodisk, talprosodi.

Samma ljud kom tillbaka när han sparkade sönder en lyktstolpe en bit bort.

Det var kallt i lägenheten när jag vaknade. Jag hörde – eller kände kanske snarare – hur David Oddsson låg i min soffa och grät. När jag gick upp ur sängen hade David gått. Och det var ungefär så nära vi kom varandra. Jag hade heller inte hört någonting mer ifrån honom sedan jag blev färdig med mitt utbytesår och åkte hem till Sverige. Nu ville han dryfta Tranströmer.

Jag har inget minne av att vi någonsin pratade om Tomas Tranströmer under det året då jag bodde på Island. Kanske gjorde vi det. Jag har alltid tyckt om hans dikter, och det gjorde jag även då. Däremot var det väl inte direkt den sortens poesi som tilltalade David Oddsson.

Nu skrev han att han hade hittat en viktig poetisk teknik i Tranströmers diktning. Det handlade om rörelser längs en tänkt vertikal linje, som löper från himlen, ner mot marknivå, och slutligen ner i underjorden. Redan i den första raden i den första dikten i den första diktsamlingen finns den här rörelsen etablerad, skrev David Oddsson:

Uppvaknandet är ett fallskärms hopp från drömmen.

fri från den kvävande virveln sjunker

resenären mot morgonens gröna zon.

Tingen flammar upp. Han förnimmer — i dallrande lärkans

position — de mäktiga trädrotsystemens

underjordiskt svängande lampor...

...och så vidare. Och under hela sin fortsatta diktning fortsätter Tranströmer utvinna poetisk energi ur de här vertikala rörelserna, menade David Oddsson.

Jag tog ut mina Tranströmerböcker ur bokhyllan och satte mig för att läsa dem. Jag förstod att David Oddssons analys hade fog för sig. Jag visste också att i all akademisk litteratur om Tranströmer, som naturligtvis redan för länge sedan hade växt sig långt större, volymmässigt, än Tomas Tranströmers egna sparsmakade poetiska produktion, hade denna vertikallinje aldrig tidigare uppmärksammats.

När jag tog min promenad samma natt såg jag att Island fanns med på en av tidningarnas löpsedlar utanför macken. »Island kan gå i konkurs«, sade landets statsminister Geir Haarde.

Nu började jag lägga om mina rutiner. Jag gick upp redan klockan tre på eftermiddagen och gick till biblioteket direkt efter frukost. Eftersom jag visste att David Oddsson länge varit aktiv i den isländska politiken så blev jag nyfiken på exakt hur illa läget var för Island och exakt vilken roll David Oddsson numera hade (om han fortfarande hade någon roll över huvud taget).

Efter ett par dagar hade jag situationen ganska klar för mig. Island var kört i botten. Det hela hade börjat några veckor tidigare med att Islands centralbank tvångsförstatligade landets tredje största bank i något som närmast kunde liknas vid en kupp. Dagen därpå föll den isländska börsen med 16 procent, det största fallet någonsin på en enda dag. Samma dag försvagades den isländska kronan dramatiskt gentemot andra länders valutor.

Händelsen skapade en gigantisk förtroendekris för landets ekonomi, och Islands övriga banker tilläts inte låna så mycket som en isländsk krona utomlands, vilket i sin tur gjorde dem helt funktionsodugliga. Bankerna var i desperat behov av säkerheter för att rädda sitt skinn. Dessa säkerheter sökte de i form av lån från centralbanken. Men deras låneansökningar kom aldrig ens upp på bordet. Den isländske centralbankschefen gjorde sig, märkligt nog, oanträffbar.

Det tog bara två veckor innan samtliga banker på Island hade kollapsat.

David Oddsson var den som hade köpt marken, plöjt åkern, närt jorden, sått grödorna och till sist skördat den här katastrofen. Sedan den tiden jag kände honom verkade han ha utvecklats till någon form av politisk halvgud för islänningarna. Han hade varit borgmästare i Reykjavík från 1982 till 1991, isländsk premiärminister 1991 till 2004, sedan varvat ner som utrikesminister under ett par år och till sist tröttnat på regeringsarbetet och utnämnt sig själv till centralbankschef (vilket är anmärkningsvärt eftersom han inte hade någon som helst tidigare erfarenhet av banker, först och främst såg han sig som poet). Som premiärminister hade han sänkt skatterna, privatiserat industrin, infört frihandel och slutligen privatiserat bankerna. Från att ha varit ett land som levte på sin fiskerinäring hade Island under de här åren blivit ett land som levde av global finansspekulation, och David Oddsson var den som höll i rodret när den notoriska lilla klungan av aggressiva isländska affärsmän åkte ut på sina köpräder världen över.

David Oddsson hade också varit den direkta orsaken till raset, eftersom det kom som en reaktion på hans tvångsövertagande av den första banken. (Många bedömare menade förresten att det kupppartade övertagandet hade rört sig om en personlig vendetta riktad mot den privatperson som hade det största aktieinnehavet i banken: Hrafn Gunnlaugsson. Du minns?)

Och David Oddsson var naturligtvis också just den centralbankschef som på ett mystiskt sätt hade gjort sig oanträffbar när de övriga bankernas vicedirektörer hade sökt honom. Man skulle kunna se det som nådastöten för den isländska ekonomin, detta att han bara gömde sig i sin bunker när bankerna störtade samman. Men det var det inte. Nådastöten hade David Oddsson utdelat redan tidigare. Det här var bara hans sätt att vrida om kniven.

Samtidigt fortsatte David Oddsson att skicka sina brev till mig. Han hade nu snöat in framför allt på Tomas Tranströmers sena haiku-diktning. Han hade en teori om att minimalismen i haikudiktningen låg nära färdigheten i den traditionella isländska diktningen.

Vid årets slut hade Islands statsskuld fyrfaldigats, arbetslösheten skenade, och den isländska kronan var bara värd en tredjedel av vad den en gång hade varit. Det där sista ställer till med en hel del ondska i ett land som importerar samtliga sina varor, undantaget fisk, från utlandet.

David Oddsson hade nu börjat skissera en ny, grandios nationalform för den isländska diktnigen. Om man lyckades kombinera den korta japanska haiku-formen med de allitterationer och inrim som är typiska för den äldsta isländska litteraturen så borde man kunna få fram »en ideal dikttyp för den isländska kulturella erfarenheten«, skrev David Oddsson.

Tidigt i februari 2009 avsattes den isländska regeringen, och ersattes med en ny. Efter massiva demonstrationer utanför centralbankshuset bad den nya regeringen David Oddsson att avgå. Han vägrade. Han satt inlåst på sitt kontor i centralbankshuset och vägrade komma ut därifrån.

Det sista brevet jag fick från David Oddsson var också det kortaste. Det var en haikudikt, först i isländskt original, och sedan tolkad till svenska. Det tycktes mig som att David Oddsson, inlåst i sitt snygga kontor, äntligen hade fått ihop en prototyp till den allittererande haikudiktning som han såg som den isländska litteraturens räddning. Jag inbillade mig också att den indirekt anspelade på den situation som Oddsson hade försatt sitt land i. Men det är också fullt möjligt att det bara var just inbillning.

*Högt över Hekla
har havet samlat ihop
senvinterns snöskörd*

Sådan var David Oddssons dikt. Brevet avslutades med en enda rad.

Det här skeppet sjunker nu, skrev David Oddsson.